

דין מי מעיין שהפסיק ראש הקילוח

משנה מקוואות

מעיין שהעבירו על גבי בריכה והפסיקו - הרי הוא כמקוה.
(חזר והמשיכו - פסול לזבין ולמצורעים ולקדש מהן מי חטאת עד שידע שיצאו הראשונים.)

שו"ע י:

מעיין שהמשיכו לבריכת מים שהם נקוים ועומדים, יש לה דין מעיין.
ואם הפסיק ראש הקילוח, חזר להיות לה דין מקוה. (הרא"ש (וב"י) סוברים שמדובר דוקא בבריכה מלאה גשמים, אולם בריקנית שהמשיכו לתוכה מי מעיין - לעולם כמעיין, והראב"ד סובר שמדובר בבריכה ריקנית) ואם חזר והמשיך קילוח המעיין לתוכה, חזרה לדין מעיין.

"מעיין שהעבירו על גבי בריכה והפסיקו - הרי הוא כמקוה":

מהרי"ק (והחת"ס כתב דכך גם דעת הרמב"ם):

דוקא היכא דנחו המים במקוה וכבר נעשו אשבורן יש להם דין מקוה, אבל היכא דאכתי לא נחו ועדיין זוחלין אע"פ שהופסקו מהמעיין דין מעיין עליהם דלא פסק עדיין חיותם כיון דזוחלין [וראיה מגל שנתלש מן הים (סעיף ה)], ואע"ג דכאן דין מקוה עליהם היינו משום שהבריכה מלאה מים אבל אם הבריכה היתה ריקנית ונתמלאה מהמעיין אע"פ שהופסק המעיין אם עדיין לא נח דין מעיין עליו.

ראב"ד, רשב"א ועוד:

בכל ענין מיד שהופסק המעיין אף אם הוא זוחל יש לו דין מקוה.

הש"ך (וחת"ס) פסק כראב"ד, רשב"א ועוד.

וכתב הש"ך שכך משמע פשט המשנה והפוסקים דאין חילוק, ומגל אין ראיה דשאני התם שהגל נתלש מעצמו וחיותו רב וגם נתלש מהים גופיה וגם כן דרך זחילתו אף שנתלש משא"כ הכא.